RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 261.177 van 23 oktober 2024
in de zaak A. 237.839/VII-41.782

In zake : 1. XXX
2. XXX
3. XXX
4. XXX
5. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Tristan Wibault
kantoor houdend te 1060 Brussel
Henri Jasparlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 december 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 279.532 van 26 oktober 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.168 van 5 januari 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 september 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tristan Wibault, die verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Eerste verzoeker dient op 3 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Tweede verzoekster dient op 7 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

3.2. Op 17 juni 2022 neemt de verwerende partij twee beslissingen (hierna: aanvankelijk bestreden beslissingen) waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster worden geweigerd.

Eerste verzoeker en tweede verzoekster, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, thans derde tot en met vijfde verzoekers, dienen op 22 juli 2022 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

3.3. Met arrest nr. 279.532 van 26 oktober 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 en artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), de motiveringsplicht en artikel 149 van de Grondwet.

In een eerste middelonderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn arrest niet naar behoren motiveert door louter de vaststelling van de verwerende partij te bevestigen dat geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden persoonlijke vervolging. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen past de vluchtelingendefinitie verkeerd toe en antwoordt niet op de aangevoerde rechtsmiddelen. De vluchtelingendefinitie vereist dat er een gegronde vrees bestaat voor vervolging, maar vereist niet dat de

vervolging reeds heeft plaatsgevonden. Dat de verwerende partij eerdere feiten van afpersing niet geloofwaardig acht, doet niet af aan het feit dat een dergelijke afpersing in de toekomst onvermijdelijk wordt. Het bestreden arrest antwoordt niet op dit argument van de verzoekende partijen. Door slechts een vrees voor vervolging als gegrond te beoordelen als die gestaafd is met geloofwaardig geachte daden van vervolging uit het verleden, past de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingendefinitie verkeerd toe. De verzoekende partijen merken op dat niet wordt betwist dat hun zaak winstgevend was en dat zij gelegen was op het grondgebied van de meest gewelddadige bende van Honduras. Dit vormen elementen die een vrees voor vervolging in de toekomst *in concreto* aantonen. Aldus zouden de motiveringsplicht en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet geschonden zijn.

In een tweede middelonderdeel wijzen de verzoekende partijen erop dat handelaars volgens de *Elgibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras* van de UNHCR een specifieke doelgroep van crimineel geweld vormen. Handelaars vormen een groep die voortdurend wordt bedreigd en afgeperst door bendes. Dit wordt niet betwist. De verwerende partij heeft in het persoonlijk onderhoud zelfs de vraag gesteld of de verzoekende partijen toen ze met de zaak begonnen "erover nagedacht [hadden] dat [ze] waarschijnlijk afgeperst zouden worden, gezien dat daar vaak gebeurt." De verzoekende partijen hekelen in het licht van het voorgaande de volgende passage uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

> "Het louter verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat handelaars een specifieke doelgroep vormen voor voortdurende afpersing en bedreiging door bendeleden en dat gelet op deze informatie afpersing in de toekomst onvermijdelijk wordt, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke."

Volgens de verzoekende partijen gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorbij aan het feit dat de verwerende partij erkend heeft dat er wel degelijk een risico bestaat. Bovendien antwoordt het arrest niet op het aangevoerde rechtsmiddel waarbij de verzoekende partijen verwijzen naar de vaste rechtspraak van het EHRM dat van een verzoeker niet mag verwacht worden dat die meer aantoont dan “het feit te behoren tot een groep die het slachtoffer is van doelgericht geweld”. Artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, artikel 149 van de Grondwet en artikel 780, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek zouden hierdoor geschonden zijn.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekende partijen het middel. Zij voegen wat het eerste middelonderdeel betreft toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel motiveert dat “waar verzoekers aanvoeren dat afpersing in de toekomst onvermijdelijk wordt, […] niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij voor hun vertrek uit Honduras reeds in die mate in het vizier van een bende zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen.” De verwerende partij herhaalt dat de vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond en dat de verzoekende partijen hierbij in gebreke blijven. De verzoekende partijen stellen zich de vraag welke bijkomende elementen, anders dan bewezen geachte daden van vervolging in het verleden van hen worden verwacht om een gegronde vrees aannemelijk te maken. De verzoekende partijen behoren als handelaars tot een groep die veelvuldig slachtoffer is van bendegeweld. Het volstaat dat ze aantonen dat ze tot die groep behoren. Bovendien wijzen zij erop dat de “Raad [niet] betwist dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Hondurezen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratie verleden.” Het begrip “gegronde vrees” uit de vluchtelingendefinitie van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt hiermee verkeerd ingevuld. In de geciteerde passage erkent de Raad dat er effectief een kans op vervolging bestaat. Inzake het tweede middelonderdeel benadrukken de verzoekende partijen dat de focus op de specifieke omstandigheden van de zaak er

niet toe mag leiden dat de hoge prevalentie van geweld onder handelaars wordt genegeerd.

Beoordeling

6. In zoverre de verzoekende partijen een schending aanvoeren van "de vreemdelingendefinitie", van "de motiveringsplicht", van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet en van artikel 780, 3°, van het Gerechtelijk Wetboek, omschrijven ze onvoldoende nauwkeurig de geschonden rechtsregel en zetten ze niet of onvoldoende duidelijk uiteen hoe het bestreden arrest deze rechtsregels miskent.

Het eerste middel is in die mate onontvankelijk.

Eerste middelonderdeel

7. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert uitvoerig uit de aanvankelijk bestreden beslissingen en neemt die over. De omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aansluit bij de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissingen, betekent niet dat hij het dossier op zijn beurt niet heeft onderzocht en beoordeeld.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het middel dat stelt dat niet enkel met vervolgingsdaden uit het verleden rekening moet worden gehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat immers na of de verzoekende partijen een “actueel, individueel en persoonlijk risico” aannemelijk kunnen maken en onderzoekt daarbij de door de verzoekende partijen aangevoerde argumenten waaronder het algemene betoog dat hun zaak winstgevend was en dat hun zaak gelegen was op het grondgebied van de meest gewelddadige bende van Honduras. Hij stelt daarbij onder meer dat “geen geloof kan worden gehecht aan hun problemen met deze bende” en “verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar Honduras omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar het land van herkomst. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Honduras zouden worden vervolgd of geviseerd.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het naar voren gebracht vluchtrelaas en dat de verzoekende partijen er niet in slagen om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt ook expliciet op dit middel wanneer hij stelt dat “waar verzoekers aanvoeren dat afpersing in de toekomst onvermijdelijk wordt, wijst de Raad er op dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij voor hun vertrek uit Honduras reeds in die mate in het vizier van een bende zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen.”

Uit het voorgaande blijkt dat voldaan is aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. De kritiek mist feitelijke grondslag.

In de mate dat de verzoekende partijen de juistheid van deze beoordeling in twijfel trekken en stellen dat ze elementen hebben aangebracht die een vervolging *in concreto* aantonen, dient benadrukt dat de Raad van State als cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten treedt.

De verzoekende partijen tonen in dit middelonderdeel geen schending aan van artikel 149 van de Grondwet.

8. De verzoekende partijen slagen er evenmin in een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aan te tonen.

Voor zover de verzoekende partijen aanvoeren dat het arrest louter een onderzoek van het verleden bevestigt maar zich niet uitspreekt over een gegronde vrees van vervolging voor de toekomst en het begrip “gegronde vrees” in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aldus een verkeerde invulling krijgt, berust het middel op een onvolledige lezing van het bestreden arrest en mist het middel, zoals hierboven vastgesteld, feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vooreerst vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden persoonlijke vervolging. Uit de verdere motivering van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaat of de verzoekende partijen, gelet op hun individuele omstandigheden en in het licht van de objectieve landeninformatie, het risico lopen te zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij een terugkeer naar Honduras. De Raad wijst er onder meer op dat hun verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of dat zij als terugkeerders meer zichtbaar zouden zij omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen.

In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat van een verzoeker niet mag worden verwacht dat die meer aantoont dan “het feit te behoren tot een groep die het slachtoffer is van doelgericht geweld”, faalt het middel naar recht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan wettig stellen dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht opmerkt is de beoordeling van het risico afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van het UNHCR zelf wordt onderkend.

Los van het feit dat de verzoekende partijen hiermee een niet ontvankelijke nieuwe wending aan het middel geven, is de verwijzing in de memorie van wederantwoord naar het arrest van het EHRM van 29 april 2022 inzake Khasanov en Rakhmanov tegen Rusland niet dienstig omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft geoordeeld dat de verzoekende partijen behoren tot een groep die systematisch vervolgd wordt. De vraag of de verzoekende partijen behoren tot een groep die systematisch blootgesteld wordt aan mishandeling is een feitelijke beoordeling die de Raad van State als cassatierechter niet toekomt. Voor zover de verzoekende partijen voorhouden dat zij wel degelijk behoren tot een kwetsbare groep die veelvuldig slachtoffer is van bendegeweld, vragen zij aan de Raad van State in wezen om de feitelijke beoordeling over te doen. De Raad van State heeft hiertoe geen rechtsmacht.

De verzoekende partijen tonen geen schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Tweede middelonderdeel

9. Voor zover het middel berust op de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met miskenning van artikel 149 van de Grondwet voorbijgaat aan de vraag van de verwerende partij tijdens het persoonlijk gesprek

met de verzoekende partijen dat “ze waarschijnlijk afgeperst zouden worden, gezien dat vaak gebeurt” en aldus zou erkennen dat er in hoofde van de verzoekende partijen wel degelijk een vrees voor vervolging bestaat, mist het middel feitelijke grondslag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt daaromtrent immers dat “het feit dat er tijdens het persoonlijk onderhoud in de vraagstelling gesuggereerd wordt dat afpersing in Honduras vaak voorkomt” niets verandert aan de eerdere vaststellingen dat het loutere verwijzen naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat.

Bovendien blijkt uit het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen bij zijn beoordeling betrekt, zoals de notities van het persoonlijk onderhoud, de aanvullende nota en de bijgebrachte pers-artikelen en algemene informatie.

Voor zover de verzoekende partijen lijken aan te voeren dat onvoldoende rekening is gehouden met de richtlijnen van het UNHCR, dient opgemerkt te worden dat deze richtlijnen geen bindende bron van recht zijn in België. Bovendien dient vastgesteld te worden dat ook deze richtlijnen wijzen op de noodzaak om rekening te houden met de individuele omstandigheden van het geval, zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaaldelijk benadrukt.

De verzoekende partijen tonen in dit middelonderdeel evenmin een schending aan van artikel 149 van de Grondwet.

10. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. De verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en artikel 149 van de Grondwet.

De verzoekende partijen voeren in essentie aan dat de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig is. Doordat het arrest enerzijds overweegt – bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus – dat het risico op afpersing en daarmee ook het geweld een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is in Honduras, terwijl het anderzijds – bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming – overweegt dat het geweld doelgericht is en dat Hondurese burgers geviseerd worden voor een bepaalde reden of doel, schendt het de jurisdictionele motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen classificeert het geweld in Honduras volgens de verzoekende partijen anders, al naargelang hij de weigering van de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus motiveert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt enerzijds in het kader van de beoordeling van de vluchtelingenstatus:

> "De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Hondurezen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Hondurezen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt anderzijds in het kader van de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus:

> “Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Honduras, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Hondurese burgers geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Honduras is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.”

12. De verzoekende partijen herhalen het middel in de memorie van wederantwoord. Ze voegen toe dat het “alomtegenwoordig en wijdverspreide karakter” van de afpersing bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus doelt op het feit dat veel Hondurezen – en dus niet veel handelaars of verkopers, maar Hondurezen in het algemeen- risico lopen op afpersing en geweld. Dit staat in contrast met de analyse van het geweld in de beoordeling van de subsidiaire bescherming waar de Raad stelt dat enkel specifieke groepen risico lopen op geweld en dat het geweld dus doelgericht is.

Beoordeling

13. In zoverre de verzoekende partijen een schending aanvoeren van “de motiveringsplicht” en van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet omschrijven ze onvoldoende nauwkeurig de geschonden rechtsregel en zetten ze niet of onvoldoende duidelijk uiteen hoe het bestreden arrest deze rechtsregels miskent.

Het tweede middel is in die mate onontvankelijk.

14. Er is geen sprake van een tegenstrijdigheid. Een risico op afpersing kan alomtegenwoordig en wijdverspreid zijn in Honduras, maar naar aard en vorm doelgericht, *i.e.* voor specifieke redenen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst daarbij naar geld, wraak en macht als redenen.

Bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest tot het besluit dat, ondanks de hoge mate van crimineel geweld in Honduras en de vaststelling dat uit

de toegevoegde landeninformatie blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is, de verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus bij gebreke aan voldoende individuele en concrete aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in hunnen hoofde.

Verder sluit de Raad voor vreemdelingenbetwistingen zich bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus aan bij de analyse van de verwerende partij dat niet wordt betwist dat crimineel geweld in Honduras wijdverspreid is, doch in wezen doelgericht en geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. De willekeurige aard is evenwel essentieel om een beroep te kunnen doen op artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen komt tot het besluit dat het gros van het geweld in Honduras niet onder het toepassingsgebied van deze bepaling valt en de verzoekende partijen gelet op het voorgaande niet aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De overwegingen, genomen in de context van de beoordeling van de erkenning van de verzoekende partijen als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet enerzijds, strijden niet met de overwegingen in de context van de beoordeling of de verzoekende partijen in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus anderzijds.

15. In de mate dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord het alomtegenwoordig en wijdverspreid risico op geweld ten aanzien van (alle) Hondurezen afzetten tegen de vermeende overwegingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat enkel specifieke groepen risico lopen op geweld vullen zij het tweede middel zoals uiteengezet in hun verzoekschrift aan en geven zij er een andere wending aan. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

De verzoekende partijen tonen geen schending aan van artikel 149 van de Grondwet, noch van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

16. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 1.000 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**